Campsentelles, 14
2011
CENTRE D'ESTUDIS SANTFOSTENCS
AMICS DE CABANYES

Comerços amb història: la bodega i bar Casa Pedro

RITA ROCA GARCÍA

Quan en entrar a Sant Fost, des de Mollet, passem pel carrer Barcelona, abans d'arribar al primer semàfor, justament al número 42 hi trobem un petit bar-restaurant anomenat "Cal Pedro".

Aprofundint en la història d'aquest petit bar-restaurant, hi trobem una vegada més la història del que va ésser la formació de la barriada de Can Calet, a Sant Fost, durant tot el segle XX, formada per gent treballadora, molt treballadora, i en la majoria dels casos vinguda de pobles de fora de Catalunya que, portada per la seva voluntat d'avançar nous passos en la seva vida, es van instal·lar a Sant Fost i que avui, a les primeries del segle XXI, hi perduren en tercera o quarta generació.

El "Pedro" es deia Pedro Legaz García, havia nascut a Fuente-Álamo, província de Múrcia, l'any 1906. Després d'un petit període a Sant Esteve de Vilamajor i a Martorelles, arriba a Sant Fost amb els seus pares i quatre germans més; era l'any 1914. La seva infància i la seva joventut la passà al costat de la seva família.

Fou cridat a fer el servei militar a Melilla i a la seva tornada, no havent acabat de resituar-se, esclata la Guerra Civil de 1936 i s'incorpora de nou a l'Exèrcit.

Quan torna a Sant Fost, l'espera la seva núvia, l'Anna Martínez García, que l'ha estat esperant durant 12 anys. També l'Anna, "l'Anita", havia vingut amb la seva família de la província de Múrcia, a Sant Fost, quan tenia 5 o 6 anys. Ella era nascuda a L'Algar, del municipi de Cartagena, l'any 1915; va viure a les cases de Can Coll, a prop del carrer Sant Jeroni.

Al carrer Barcelona, cantonada Sant Jeroni, hi havia, mentrestant, una cansaladeria regentada per la Sra. Victòria, que després es traslladà a l'altra cantonada.

L'any 1940 el Pedro treballa a Can Calet de xòfer i obre l'establiment Casa Pedro, com una petita *bodega*.

El Pedro i l'Anita es casen el 16 de desembre de 1944, a Sant Fost, al barracó que aleshores feia d'església provisional a la Plaça de la Vila.

El Pedro Legaz reparant la roda d´un cotxe, davant del garatge de Can Calet. La senyora és la Isabel Forés de Can Calet. Vers els anys 30.

Els casa Mn. Salvador Balletbó, rector de la Parròquia; tenien 38 i 29 anys respectivament.

Ell tenia doble jornada de treball: per una banda era xòfer, primer a Can Calet i després a Can Fàbregas [fàbrica tèxtil de Mollet], conduint sempre camions de l'empresa. Havia portat un Dodge i un Pegaso, els camions més durs de l'època, fins i tot d'ample especial. La seva càrrega era sempre relacionada amb el tèxtil: peces de roba, aquelles sedes que es fabricaven a Can Fàbregas, maquinària, bales de cotó, etc.

Es dóna la circumstància que per la seva relació laboral amb el Sr. Josep Molas i Rupelo, que era director de Can Fàbregas i alhora alcalde de Sant Fost, va transportar amb el seu camió els capitells de les columnes d'obra vista de l'església de Sant Fost, que s'estava construint aleshores a la seva ubicació actual.

Paral·lelament es cuidava del Bar bodega Casa Pedro, que en el dia a dia era atès per l'Anita, la seva esposa. Vivien a sobre de l'establiment, al primer pis. Entre els anys 1944 i 1957 nasqueren les seves quatre filles.

Es despatxava generalment a granel. Tenien bones bótes de fustes nobles, amb vi del Priorat, negre i blanc que portaven també de Gandesa. Conyac, vermut, moscatell, vi ranci, etc. També queviures, especialment de pesca salada, com olives de diferents gustos, bacallà, anxoves, *mojama* i unes caixes grans i rodones d'arengades que semblaven un rellotge de sol.

A la barriada de Can Calet hi havia molta gent que treballava a les fàbriques com Derbi, llavors Bicicletas Rabasa, La Pelleria (Teneria), Can Fàbregas, Can Mulà entre d'altres. Això propiciava que els dissabtes a la tarda i els diumenges, els homes estaven desocupats i passaven moltes estones al Bar del Pedro fent una partida i prenent una barreja. També era molt freqüentat pels homes que es dedicaven a la pagesia de la zona de dalt del poble, que s'agafaven el diumenge a la tarda lliure o tot anant al mercat de Mollet a vendre els productes del camp i el seu aviram. Aquesta convivència festiva donava peu a noves coneixences entre la gent

del poble, que donada la seva allargada orografia i que els desplaçaments eran majoritàriament a peu, era difícil d'aconseguir. Encara perduren en moltes famílies molts records d'aquelles tardes a Cal Pedro.

Com no podia ser d'una altra manera, el Pedro era el capità i el servidor de la colla. Portat pel seu tarannà simpàtic, treballador i emprenedor, organitzava totes les celebracions del calendari, amb els clients, veïns i amics, i a més era obert amb tothom.

El mobiliari constava d'un taulell alt, com a barra de bar i quatre tauletes de ferro forjat negre, amb el sobre de marbre blanc, i tres "veladores" que eran unes tauletes rodones del mateix estil. Les cadires eren totes de fusta, amb quatre potes i respatller. Aquests mobles els havia

CERTIFICAT DE TREBALL

Nom i cognoms del treballador: Pedro Legaz García

Natural d: Murcia Fuentealamo

Província o Comarca: Valles Oriental

Adreça actual: Calle Barcelona nº 49

Edat: 31 Estat: Soltero Sexe: Ombre

Ofici o professió: Camarero

Especialitat: Camarero

Salari: Jornal

Empresa on treballa: Antos Calet

Adreça: Montcada

Treballa continuament o no?: Si

Alba del Valles, el 17 de Juliol del 1937

Signatura del responsable de l'empresa i segell d'aquesta

Signatura o marques digitals de l'interessat

José Forés

Pedro Legaz

Barcelona, GS

SANT JOST DE CAMPCENTELLES

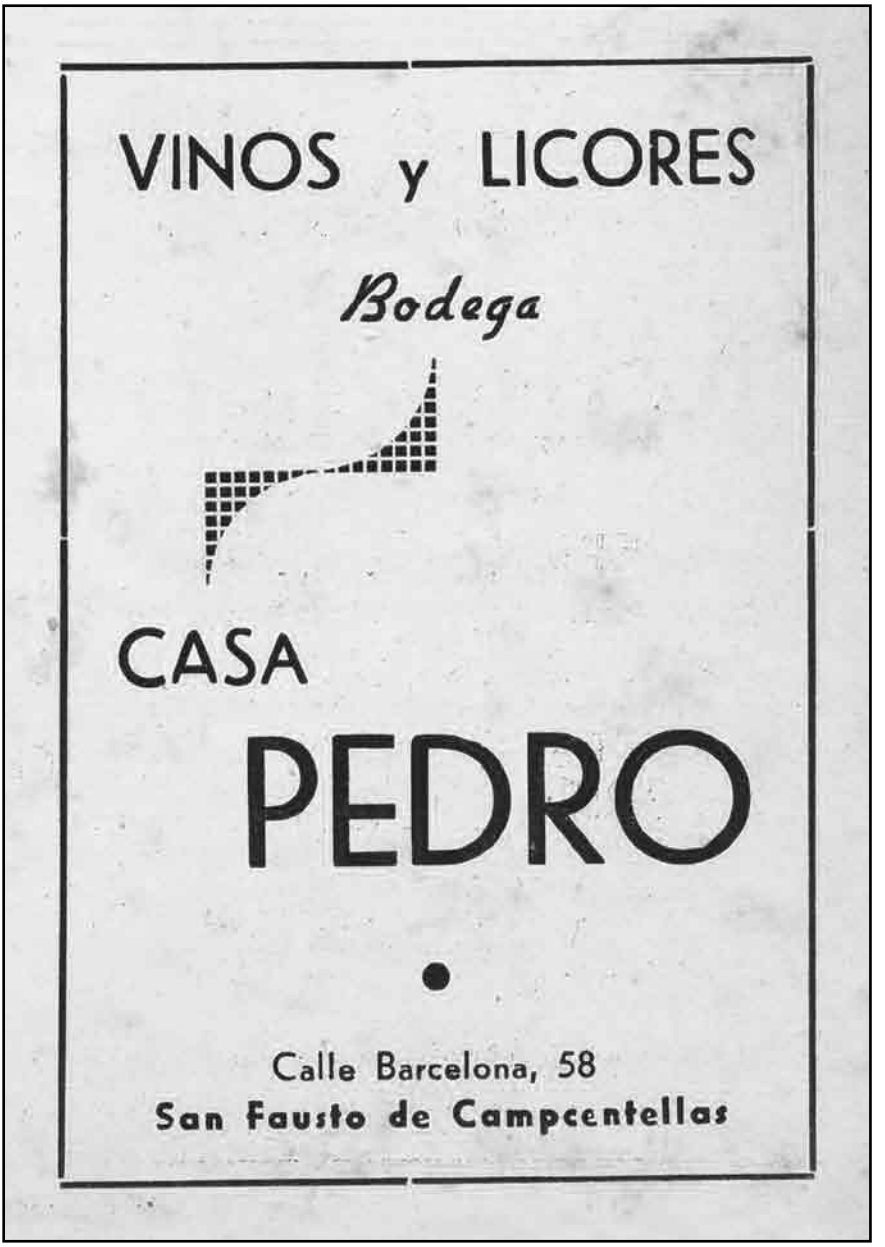
Carnet de treball del Pedro Legaz quan treballava a Can Calet. Estès el 17 de Juliol de 1937, signat per Josep Forés de Can Calet, i on consta com a municipi Alba del Vallès (Sant Fost).

El Pedro Legaz i l'Anna Martínez, quan es van casar. 16 de desembre de 1944.

comprat de segona mà a la Bodega de Cal Pujol del carrer Jaume I, de Mollet, quan varen tancar.

No passava cap aniversari sense celebrar. Aquella colla d'homes tenia oficis molt durs. Hi havia el pintor de parets, els anomenats "peones camineros", els pouaires, fins i tot els de les indústries tenien les feines més dures i jornades molt llargues. Per tant, unes bones tapes a base de bacallà, olives i una barreja de moscatell, que podia ser amb *cazalla,* ho cremaven aviat. La nit del 31 de desembre, i donada la precarietat de l'època, algun any s'havien fet les campanades amb grills de mandarina i no passava res.

Anunci de la Bodega Casa Pedro publicat al programa de Festa Major del 1945. (ACVO, Fons Molas)

Es feia el cafè amb una olla d'uns 25 litres, una vegada a la setmana, després d'haver-lo mòlt amb un molí de dimensions considerables. Des de l'olla s'agafava amb petites dosis amb una cafetera que s'escalfava i es servia al client.

Es feia rom cremat a la cuina econòmica amb què es cuinava tot, fent servir una gran paella d'alumini i partint del mateix rom que tenien per vendre com a *bodega*.

L'any 1959, el Pedro va patir un accident laboral descarregant el camió al Port [de Barcelona]: es va desenganxar una de les bales de cotó que transportava i li va causar serioses complicacions que el van portar a una delicada intervenció quirúrgica i a una baixa laboral de tres anys. Quan torna a treballar no pot tornar a conduir camions i es queda a la fàbrica al taller. Aquest canvi laboral per a una persona que havia estat tants anys voltant pertot arreu amb els camions, li causava més aviat malestar i va començar a pensar a deixar la fàbrica i ampliar la Bodega.

Les coses havien anat millorant a Sant Fost i a les famílies, i l'any 1962, quan es construeix una nova escola per a la barriada, a la zona de Mas Bagà, queda lliure el local en què estava emplaçada la vella, i que estava situat al costat de la seva *bodega*. Es llavors quan el Pedro lloga el local i munta ja un petit restaurant, sempre mantenint el mateix nom. Va fer fer un nou taulell; al darrera, cambra frigorífica; estanteries de vidre i cafetera automàtica. Va refer els terres i va encarregar un nou mobiliari a un fuster de Montmeló, el Sr. Juncosa, que va fer-li les taules i cadires de fòrmica de color gris fosc, i amb potes de metall niquelat. Era el modern de l'època.

El petit restaurant canvia la seva orientació i es dedica a servir esmorzars a diari, també aperitius, berenars i copes, amb el Pedro al capdavant.

La *bodega* inicial queda com a comerç de queviures, que amplia la seva oferta i continua regentada per la seva esposa, i passa a càrrec de la seva filla petita l'any 1978.

El bar-restaurant continuava treballant, fins i tot en el període que el Pedro patí una greu malaltia, sempre recolzat per la seva família. Va morir l'any 1975.

Si bé als any 90 va tancar el comerç, el restaurant Casa Pedro, després d'haver canviat de propietari, continua servint cada dia esmorzars i menús a la seva clientela. Seria interessant tornar a veure el rètol metàl·lic que lluia a la façana, avui rovellat.

Aquesta és una petita història del que la bona iniciativa d'una persona porta a deixar empremta en un poble, tant per als qui el vàrem conèixer, pel que va representar per a la seva família i per un servei més del que disposava Sant Fost i la seva gent.

Fotos
Les fotos han estat cedides per la família Legaz-Martínez.

Nota
A l'Arxiu Municipal de Sant Fost i a l'Arxiu Comarcal del Vallès Oriental es troben aquestes dades sobre el Bar bodega Casa Pedro:

Matrícula industrial y del comercio, 1941; con fecha 4-10-1941 se da de alta un bodegón, a nombre de Pedro Legaz García, calle Barcelona, 68.

Programa de Fiesta Mayor 1945: Casa Pedro, vinos y licores, bodega, calle Barcelona, 58, San Fausto.

Padrón de 1950: Pedro Legaz García, calle Barcelona, 58 bajos, profesión: chófer en Mollet, casado con Ana Martínez García, profesión: comercio en San Fausto; hijas: Josefa y Lucía.

Programas de Fiesta Mayor de 1950 a 1968 y siguientes: Vinos y licores Casa Pedro, calle Barcelona, 42. San Fausto.